

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. K.**,
státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlím Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018 č. j. OAM-300/LE-VL17-VL18-PS-2018, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 5. 12. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 26. 2. 2019.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ust. § 47 zákona o azylu považuje žalobce za zavádějící a zjevně nesprávné. Uvedl, že žalovaný při vyhodnocení klíčových okolností jeho pobytové historie a jeho zajištění dospěl ke zjevně nesprávným a zavádějícím závěrům. Především nesprávně vůbec nezhodnotil to, že v minulosti pobýval na území České republiky poměrně značnou dobu a jasně prokázal, že jeho zájmem je svůj pobyt si co nejdelším způsobem prodloužit. Právě z toho důvodu nerespektoval uložené rozhodnutí o správním vyhoštění a setrval na území České republiky i po uplynutí doby k vycestování, dokonce pak i po uplynutí doby zákazu vstupu na území Evropské unie. Připomenul, že v jeho případě neexistuje žádný důvod domnívat se, že by snad zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu nerespektoval, zvláště s ohledem na to, že tato opatření jsou nastavena – s ohledem na to, že jsou aplikována na žadatele o mezinárodní ochranu – velmi velkoryse a k jejich splnění především v případě setrvání v pobytovém středisku není třeba disponovat ani žádným sociálním a finančním zázemím. Zdůraznil, že o mezinárodní ochranu v minulosti nikdy nežádal, je tedy prakticky jisté, že jakožto žadatel o mezinárodní ochranu by byl ze zajištění podle ust. § 46a propuštěn po uplynutí zákonné doby zajištění a nic nenasvědčuje tomu, že by snad uložená doba zajištění reálně mohla postačovat k tomu, aby po „vyřízení“ jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mohla pokračovat realizace vyhoštění. Zdůraznil, že v jeho případě je navíc zcela zřejmé, že se jedná o osobu relativně pevně spjatou s územím České republiky, u níž rovněž neexistuje žádný rozumný důvod domnívat se, že by snad mohla vycestovat z území České republiky na území jiného členského státu. Naproti tomu je na první pohled připraven prodloužit si svůj legální pobyt na území České republiky, jak učinil právě podáním žádosti o mezinárodní ochranu, rozhodně nemá v úmyslu s žalovaným nespolupracovat a zkrátit si tak svůj pobyt např. zastavením azylového řízení pro nekontaktnost nebo pro nedostatečné poskytnutí součinnosti. Žalobce uzavřel, že žalovaný dospěl ke zcela nesprávným závěrům o jeho spolehlivosti a s tím související možností uložení zvláštních opatření, přičemž se soustředil fakticky pouze na účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu a nedostatečným způsobem zhodnotil jeho zjevnou motivaci spolupracovat s žalovaným v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany účelově až v zařízení pro zajištění cizinců s cílem legalizovat si na území pobyt a vyhnout se reálně hrozícímu vyhoštění, neboť o udělení mezinárodní ochrany mohl požádat dříve, nikoli až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný také poukazuje na tu skutečnost, že si žalobce ani po

20 letech pobytu na území České republiky nedokázal vytvořit vlastní pobytové, rodinné a sociální zázemí, nemá zde rodinné vazby. Žalovaný se dostatečným způsobem rovněž zabýval možností uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu a učinil závěr, že toto opatření by v případě žalobce bylo neúčinné, neboť ten vědomě nerespektuje platný právní řád České republiky, neplní své povinnosti, včetně uloženého správního vyhoštění, přičemž úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky projevil až po svém zajištění Policií ČR pouze proto, aby se vyhnul realizaci správního vyhoštění.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje ze dne 4. 11. 2018 č. j. KRPH-104851-21/ČJ-2018-050022-SV bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let. Současně podle § 118 odst. 3 citovaného zákona byla stanovena doba k vycestování z území do České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán zjistil, že při pobytové kontrole žalobce nebyl schopen předložit platný cestovní doklad a oprávněnost pobytu na území. Dovodil, že žalobce pobývá na území v rozporu s ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán dospěl k závěru, že uvedeným jednáním naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou platnosti až na 3 roky, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, pobývá-li na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn a dále pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán rovněž zjistil, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z území EU s platností od 21. 7. 2017 do 21. 7. 2018. V rozhodnutí je rovněž uvedeno, že z výpovědi žalobce jako účastníka správního řízení bylo zjištěno, že žalobce ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, z území ČR nevycestoval, žádným způsobem neuvedl neoprávněný pobyt na území České republiky a členských států Evropské unie do souladu s platnými právními předpisy. V České republice žije asi 20 let. Správní orgán rovněž zjistil, že žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob v době od 20. 6. 2017 do 21. 7. 2018.
6. Ze spisu rovněž plyne, že rozhodnutím Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje ze dne 4. 11. 2018 č. j. KRPH-104851-23/ČJ-2018-050022-SV bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla podle § 125 odst. 1 citovaného zákona stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
7. Ze spisu se dále podává, že byl s žalobcem 3. 11. 2018 sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Žalobce kromě jiného uvedl, že nedisponuje žádným dokladem. Cestovní pas mu byl odcizen, krádež nehlásil, protože věděl, že je v České

republiky nelegálně. Do schengenského prostoru naposledy přicestoval v srpnu 2016. Čtyři měsíce bydlel a pracoval v Praze, poté bydlel v Rychnově nad Kněžnou, po tu dobu pracoval na různých stavbách. V roce 2016 do schengenského prostoru přicestoval na základě platného cestovního dokladu Ukrajiny s vylepeným maďarským vízem za účelem zaměstnání. Předmětný cestovní doklad mu byl odcizen. V návratu domů mu nic nebrání, na Ukrajině mu nic nehrozí.

8. Ze spisu rovněž plyne, že žalobce 8. 11. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Jako důvod uvedl, že si půjčoval hodně peněz a nemá je z čeho vrátit. Peníze mu půjčovali mafiáni a teď mu účtují úroky. Část dluhů již zaplatil. Dluží však ještě vysokou částku.
9. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 11. 2018 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 26. 2. 2019.
10. V napadeném rozhodnutí žalovaný vzal za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, když o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po 20 letech pobytu na území ČR a EU, až po opětovném zadržení policií, zahájení správního řízení o vyhoštění, zajištění za účelem jeho realizace a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z výpovědi žalobce učiněné v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle žalovaného nevyplývalo naprosto nic, co by žalobci nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný vzal rovněž za prokázané, že žalobce pobýval dlouhodobě na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a jakéhokoli pobytového oprávnění, nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU. Z tohoto důvodu byl také po svém zadržení dne 3. 11. 2018 za účelem realizace vyhoštění zajištěn. Žalovaný učinil závěr, že žalobce ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný vyšel rovněž ze zjištění, že v průběhu řízení bylo jednoznačně prokázané, že žalobce se vyhýbal svým povinnostem, když dlouhodobě nerespektoval svou povinnost vycestovat z území EU a ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho soustavné nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho popsané zcela účelové jednání, kdy v průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění se snaží svému vycestování zabránit právě podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Z výše uvedených důvodů žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

11. K žalobním námitkám žalobce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, krajský soud předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu konkrétně na rozhodnutí č. j. 1 Azs 349/2016-48. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější, než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, konec citace. Soud zastává názor, že úvahy žalovaného týkající se hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, jsou dostatečné, přezkoumatelné a je z nich zcela zřejmé, na základě jakých skutečností a proč přistoupil žalovaný k zajištění žalobce a nevyužil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR, dle jeho vlastní výpovědi, již asi 20 let, nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU po uložení správního vyhoštění v roce 2017, žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy, když byl zadržen a bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a jeho výkon se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Bylo prokázáno, že se vyhýbal povinností spojeným s pobytem na území České republiky, pobýval zde bez platného cestovního dokladu či jakéhokoli oprávnění k pobytu a k legalizaci svého pobytu na území ČR nepodnikl žádné kroky. Žalovaný hodnotil také tu okolnost, že žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že mu v návratu na Ukrajinu nic nebrání, z žádného jeho vyjádření nevyplyvá, že by mu skutečnosti, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, nebyly známy již před zajištěním policií a že tedy žalobce ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování, ani vážné újmy nepociťuje, a žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že popsane skutečnosti jsou právně významné pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce nerespektoval právní řád České republiky, ignoroval zákonnou povinnost pobývat na území České republiky na základě zákonného pobytového titulu, k legalizaci pobytu na území ČR nepodnikl žádné relevantní kroky. Z jednání žalobce je zřejmá snaha vyhnout se správnímu vyhoštění všemi možnými dostupnými prostředky (což žalobce ostatně nezastírá ani v žalobě), a to také za pomoci žádosti o mezinárodní ochranu, o které z již uvedených důvodů se lze domnívat, že byla podána účelově. Mírnější opatření dle § 47 zákona o azylu nelze v případě žalobce použít a jeho zajištění bylo zcela po právu. Krajský soud uzavírá, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle §

47 zákona o azylu by nebylo účinné, jak výše citováno a rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto ohledu přezkoumatelné a zákonné.

12. Krajský soud po provedeném řízení žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.
13. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.
14. O odměně ustanoveného zástupce žalobce bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 03.01.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně